

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CRAIOVA

SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 08 Octombrie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE I.V

Judecător FD

Grefier ND

.X.X.X.

Pe rol, judecarea apelului declarat apelanta reclamantă AC, împotriva sentinței civile nr.2205/13 mai 2015, pronunțată de Tribunalul Dolj, în dosar nr. 13307/63/2014, în contradictoriu cu intimata pârâtă SC având ca obiect acțiune în constatare.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns apelanta reclamantă A. C. reprezentată de avocat P. G. cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind intimata pârâtă SC SA.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns apelanta reclamantă A. C. reprezentată de avocat P. G. E. lipsind celelalte părți.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care,

Instanța acordă cuvântul părții prezente cu privire la admisibilitatea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii raportat la dispozițiile Ordinului 50/1990, art.2502 N.C.C., art.35 NCPC și dispozițiile în materia care reglementează non- discriminarea.

Avocat PG pentru apelanta reclamantă AC, solicită sesizarea ICCJ cu privire la aspectele puse în discuție. Totodată, în ipoteza în care ÎCCJ apreciază că sunt aplicabile prevederile dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii, solicitând să se stabilească de când începe să curgă termenul de 3 ani în care poate fi promovată o asemenea acțiune.

A depus concluzii scrise .

CURTEA

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere că, de lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii raportat la dispozițiile Ordinului 50/1990, art.2502 NCC., art.35 NCPC și dispozițiile în materia care reglementează non- discriminarea depinde soluționarea litigiului dedus judecării, problemele de drept fiind următoarele:

A. -- Dacă acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă în raport de dispozițiile Ord. 50/1990 sunt supuse imprescriptibilității în temeiul dispozițiilor art. 35 NCPC, , art. 2502 NCC, art. 111 CPC sau se circumscriu sferei acțiunilor prescriptibile în 3 ani, conform dispozițiilor 268 alin 2 Codul Muncii.

Potrivit art. 268 alin 2 din Codul muncii, în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la aliniatul 1, termenul de formulare a cererii în vederea soluționării unui conflict de muncă este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Dacă la problema juridică enunțată, răspunsul este în sensul că acțiunea este prescriptibilă, în mod necesar se impune rezolvarea problemei privind data la care se naște dreptul de a cere constatarea grupei de muncă, prin urmare:

Care este data nașterii dreptului de a cere constatarea grupei de muncă, conform reglementării date de Ord. 50/1990:

- a). -3 ani de la data intrării în vigoare a Ordinului 50/1990, indiferent dacă titularii cererii sunt angajați(aflați într-un raport de muncă în derulare) sau foști angajați(nemaifiind părți într-un raport juridic de muncă)?
- b). -3 ani de la data încetării raporturilor de muncă cu angajatorul care trebuia să stabilească/recunoască grupa de muncă?
- c). -3 ani de la data când titularul cererii a intrat în posesia carnetului de muncă?
- d). -3 ani de la data la care titularul cererii a formulat cerere de pensionare?

B. – problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin cererea înregistrată la data de 22.10.2014, reclamanta AC a chemat în judecată pe pârâta S.C. solicitând să se constate că activitatea desfășurată în cadrul unității angajatoare în perioada 01.02.1975-01.04.2001 se încadrează în grupa II a de muncă, în procent de 100%, conform Anexei II pct.69-operațiuni de degresare chimică cu solvenți organici și soluții alcaline, pct.79-operațiuni de impregnarea bobinelor și a mașinilor electrice, manipulând produse toxice-caustice, folosind materiale pe bază de mică, cupru, tablă de siliciu, rășină din Ordinul nr.50/1990 și să oblige pârâta să-i elibereze adeverință în acest sens, conform art. 40, alin 2, litera h din Codul Muncii.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că a fost angajata pârâtei SC SA în perioada 1975-2001 în meseria de bobinator și electrician montator (bobinator)- Aparataj Electric.

A învederat că, deși, în carnetul de muncă în perioada 1975-1976, figurează ca muncitor necalificat și-a desfășurat activitatea tot ca bobinator, executând aceleași operații.

În calitate de bobinator a executat operații de degresare chimică cu solvenți organici și soluții alcaline, utilizând materiale de risc foarte ridicat pe bază de mică, bandă de sticlă impregnată în rășină, șnur poliesteric foarte periculos, aliaje de lipit care prin încălzire degajă fum toxic, azbest și sticlă, Cu-Ag și a manipulat produse toxico-caustice și materiale pe bază de mică, cupru, tablă de siliciu și rășină.

Prin Ordinul nr.50/1990, s-a urmărit acordarea grupelor de muncă persoanelor care au lucrat efectiv în condiții grele de muncă, cu substanțe toxice și nu doar celor menționate în tabelele la nivel de unitate, evitându-se astfel o discriminare între persoanele care au fost menționate în acele tabele și cele care au lucrat în aceleași condiții, desfășurând aceeași activitate, dar pe care unitatea nu i-a consemnat în acele tabele.

În acest sens, al principiului caracterului nelimitativ este și decizia nr. 258/20.09.2004 a ÎCCJ conform căreia nu se poate restrânge aplicarea Ord. 50/1990 numai la activitățile și funcțiile prevăzute în forma inițială a actului, în lipsa unei dispoziții exprese a însuși organului de autoritate emitent sau a unui act normativ de ordin superior.

Tot un principiu, cel al nediscriminării a fost avut în vedere și prin decizia nr. 87/1999 a Curții Constituționale conform căreia nu există nici o rațiune să se mențină un regim discriminatoriu în materia grupelor superioare de muncă pentru persoanele care au activat în aceleași funcții, indiferent de perioadă.

În speță, pârâta SC a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca netemeinică.

A susținut că pentru a beneficia de încadrarea în grupele I și II de muncă, personalul din activitate, indiferent de meserie sau funcție, trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv, să fi lucrat efectiv la locurile de muncă și activitățile prevăzute în anexele 1 și 2 la Ordinul nr. 50/1990 (art. 1 și 2 din Ordin), să fi desfășurat activitatea în aceleași condiții cu personalul din E încadrat în grupele I și II de muncă (art.3 din Ordin) și să fi fost nominalizat de conducere împreună cu sindicatele, ținându-se seama de condițiile deosebite de muncă concrete în care își desfășura activitatea persoanele respective (art.6 din Ordin).

Unitatea a urmat procedura de încadrare în grupe de muncă, cu respectarea art.4 și 5 din Ordin, iar comisiile patronat-sindicat au nominalizat persoanele care se încadrau în grupe de muncă și a înregistrat în carnetele de muncă activitățile desfășurate în grupe de muncă, acest lucru fiind obligatoriu conform Decretului nr. 92/1976, dovada urmăririi procedurii fiind anexele din CCM E cu locurile de muncă, pe categorii de personal care au beneficiat de grupe de muncă, conform Ordinului nr. 50/1990 și Ordinului nr. 125/1990 precum și tabelele nominale pe locuri de muncă sau activități întocmite de fiecare divizie (fabrică) în parte.

Tribunalul Dolj prin sentința civilă nr.2205 de la 13.05.2015 a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins acțiunea formulată de reclamanta AC, contradictoriu cu pârâta SC,.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut că reclamanta a fost angajată SC începând cu data de 01.02.1975 în funcția de bobinator și electrician conform carnetului de muncă depus la dosarul cauzei, până la data de 01.10.2010, când i-a încetat contractul individual de muncă conform art.55 lit.c și art.65 și urm. din Codul muncii.

A reținut că acțiunea se încadrează în categoria conflictelor de muncă, definite la art. 266 din Codul muncii, potrivit cărora „jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod”.

Raportul juridic pe care s-a bazat cererea reclamantei formulată împotriva fostului angajator este, în mod evident, un raport juridic de muncă, el vizează executarea unui contract individual de muncă, deoarece încadrarea unei activități, unei funcții sau unui loc de muncă în grupe de muncă nu putea avea loc niciodată în afara unui raport juridic de muncă.

A rezultat de aici că în cauza de față sunt aplicabile dispozițiile speciale privind jurisdicția muncii, care se aplică cu prioritate față de regulile generale din dreptul civil.

În acest sens sunt dispozițiile art.278 alin. (1) din Codul muncii, potrivit cărora „dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile”.

În raport de aceste dispoziții, instanța a constatat că, în ceea ce privește termenele de prescripție, Codul muncii conține dispoziții derogatorii de la dreptul comun, reglementând termene speciale în care în care pot fi promovate acțiunile în justiție, termene prevăzute de art.268 Codul muncii, republicat.

Astfel, articolul 268 din Codul muncii, prevede că:

(2) În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.”

Din examinarea dispozițiilor art. 268 din Codul muncii, rezultă că legiuitorul a instituit termene de prescripție speciale pentru anumite categorii de acțiuni care se încadrează în categoria conflictelor de muncă, enumerate la alin. 1 al art. 268.

Pentru faptul că acțiunea promovată în cauză nu se încadrează în cele enumerate limitativ de alin. 1 al art. 268 , devin incidente dispozițiile din alin.2 care stabilesc regula

generală cu privire la prescripția în materia conflictelor de muncă aceea că în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Prin urmare, legiuitorul a stabilit faptul că în materia jurisdicției muncii nu există cereri imprescriptibile.

În conformitate cu dispozițiile art.268 alin. 2 din Codul muncii, termenul de prescripție este de 3 ani și începe să curgă de la data nașterii dreptului, instanța constatând că în speță, data nașterii dreptului la acțiune îl reprezintă momentul în care persoana interesată a cunoscut/putea cunoaște neînscrierea în carnetul de muncă a grupei solicitate, respectiv data încetării raporturilor de muncă - 01.10.2010, sau cel târziu data de 01.01.2011, data abrogării dispozițiilor Decretul nr.92/1976- întrucât la acea dată, reclamanta a luat/putea lua cunoștință despre înscrisurile existente în carnetul de muncă.

Astfel, termenul de prescripție de 3 ani prevăzut pentru formularea acțiunii în justiție, a început să curgă de la data de 01.10.2010 și s-a împlinit cu mult înaintea promovării acțiunii (22.10.2014).

Față de aceste considerente, instanța a admis excepția invocată și a respins cererea principală a reclamantei prin care a solicitat să se constate că în perioada 01.02.1975-01.04.2001 a desfășurat activitate în grupa II de muncă, conform pct. 69 și 79 din Anexa 2 la Ordinul nr.50/1990, în procent de 100% și, conform principiului accesorum sequitur principale, a respins și cererea accesorie privind obligarea pârâtei la emiterea unei adeverințe în acest sens.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta AC solicitând instanței de apel să admită apelul formulat, să anuleze sentința atacată cu apel și să trimită cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond pentru cercetarea fondului cauzei.

Consideră că instanța de fond a stabilit în mod greșit că legea aplicabilă în cauză este Legea nr.53/2003, că în mod greșit s-a apreciat că acțiunea de față având ca obiect acțiune în constatare și, respectiv, obligație de a face, sunt prescriptibile potrivit codului muncii, deși nu există nici o dispoziție legală în acest sens.

Invocă faptul că, temeiul de drept al acțiunii este dat de Ordinul nr.50/1990, care nu stabilește nici un termen imperativ în vederea recunoașterii grupelor de muncă, prevederile acestui ordin având aplicabilitate atât salariaților care lucrează în prezent, foștilor salariați cât și pensionarilor și nu de Codul Muncii.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art.2502 alin 2 Noul Cod Civil, acțiunile privind constatarea existenței unui drept sunt imprescriptibile, prin acțiunea dedusă judecății urmărindu-se constatarea existenței unui drept al reclamantei, respectiv dreptul la încadrarea în grupa a II a de muncă a activității desfășurate în perioada 01.02.1975-01.04.2001.

Criticile formulate de către apelanta AC în cuprinsul cererii de apel vizează atât fondul cauzei, respectiv recunoașterea grupelor de muncă, cât și problema termenului de prescripție a dreptului material în vederea formulării acțiunii principale de către reclamantă.

Potrivit dispozițiilor art.248 alin.1 din Codul De Procedură Civilă, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe noi, ori, după caz, cercetarea pe fond a cauzei. Pentru soluționarea apelului este necesar a se rezolva excepția de fond a prescripției dreptului material la acțiune.

III. Dispoziții de drept intern invocate și aplicabile în cauză:

A. Imprescriptibilitatea acțiunii în constatare în raport de dispozițiile art. 35 NCPC, art. 111 CPC, art. 2502 NCC, Ordinul nr. 50/1990;

B. Prescriptibilitatea cererii de soluționare a unui conflict de muncă în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului, conform art. 268 alin 2 Codul muncii;

Jurisprudență națională pertinentă

Curtea de Apel Alba Iulia-Secția Conflicte de muncă și Asigurări Sociale

Decizia civilă nr.218/2014:

„Cum obiectul cererii îl constituie acordarea unei grupe de muncă pentru o perioadă lucrată în cadrul pârâtei, în anumite condiții, nu poate fi vorba de inadmisibilitatea acțiunii, cu atât mai mult cu cât reclamanta nu urmărește dobândirea unor drepturi patrimoniale de la pârâtă, ci, recunoașterea grupei de muncă. O atare acțiune în constatarea desfășurării activității în condiții de grupă de muncă, rap. La prevederile Ordinului nr.50/1990 nu este nici inadmisibilă și nici supusă prescripției de 3 ani instituit de Decretul-Lege nr.167/1958, așa cum greșit reține instanța de fond”.

Curtea de Apel Iași-Secția de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale

Decizia civilă nr.519/09 septembrie 2008.

„În absența unei dispoziții speciale care să reglementeze data la care se naște dreptul la acțiune, cum este de ex., cea prevăzută de art.283 alin.1 lit. a și b Codul Muncii care face trimitere la data comunicării deciziei, dreptul la acțiune se naște la data la care persoana interesată a cunoscut că dreptul subiectiv pretins a fost încălcat sau nerecunoscut.

Dreptul la acțiune al recurentului-reclamant nu era prescris extinctiv..., avându-se în vedere și dispozițiile art.312 alin.2 și 5 Cod pr.civilă și dispozițiile art.81 din Legea 168/1999 cu referire la Decizia în interesul legii nr.XXI din 12.06.2006 a ICCJ”.

Curtea de Apel Ploiești-Secția I Civilă - practică în sensul că, încadrarea salariaților foștilor salariați în grupele de muncă potrivit Ordinului 50/1990, întrucât sunt acțiuni în constatarea existenței unui drept, nu sunt supuse prescripției.

Decizia civilă nr.1783/16.11.2010 a Curții de Apel Ploiești.

„Acțiunea în constatare este acea acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept subiectiv al său față de pârât ori inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa, iar acțiunea în constatare este imprescriptibilă deoarece reclamantul nu urmărește obligarea pârâtului la executarea vreunei prestații, ci doar ca instanța să constate existența sau inexistența unui drept subiectiv civil.

Curtea de Apel Suceava-Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

Decizia nr.332/08.02.2011.

„Ca urmare, cererea reclamantului nu reprezintă altceva decât o acțiune în constatare a dreptului său de a beneficia de încadrare în grupa I de muncă pentru activitatea desfășurată în perioada solicitată, acțiune care este imprescriptibilă și nu o acțiune în constituire de drepturi cum s-a reținut de către prima instanță”.

Curtea de Apel Craiova

Are practică oscilantă în această materie privind soluționarea cauzelor având ca obiect acțiune în constatare privind activitatea desfășurată de către reclamant în cadrul unității pârâte ca fiind lucrată în condiții de muncă care se încadrează în grupa a II-a de muncă în procent de 100 %, conform Ordinului nr. 50/1990.

Decizia Civilă nr.2739/09.06.2015 a Curții De Apel Craiova reține că “Litigiul de față se încadrează în categoria conflictelor de muncă, definite la art.266 din Codul Muncii,potrivit căroră jurisdicția muncii are ac obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea,executarea,modificarea,suspendarea și încetarea contractelor individuale sau,după caz,colective de muncă prevăzute de prezentul cod,precum și a cererilor privind raporturilor juridice dintre partenerii sociali,stabilite potrivit prezentului cod. Raportul juridic pe care se bazează cererea reclamantului formulată împotriva fostului angajator este,în mod evident,un raport juridic de muncă,el vizează executarea unui contract individual de muncă,deoarece unei activități,unei funcții sau a unui loc de muncă în grupe de muncă nu putea avea loc niciodată în afara unui raport juridic de muncă.”... „Raportul juridic pe care se bazează cererea reclamantului formulată împotriva fostului angajator este, în mod evident, un raport juridic de muncă, el vizează executarea unui contract individual de muncă, deoarece

încadrarea unei activități, unei funcții sau a unui loc de muncă în grupe de muncă nu putea avea loc niciodată în afara unui raport de muncă. Rezultă de aici că în cauza de față sunt aplicabile dispozițiile speciale privind jurisdicția muncii, care se aplică cu prioritatea față de regulile generale din dreptul civil.”

Decizia Civilă nr.3228/06.07.2015 a Curții de Apel Craiova, reține că ”fiind vorba de o acțiune în constatare formulată de către reclamant, aceasta are un caracter imprescriptibil...imprescriptibilitatea acțiunii decurgând din imprescriptibilitatea dreptului la acțiune în acest sens-dreptul de a sesiza sau intenta acțiunea în justiție-, întrucât cu ajutorul lor nu se valorifică nici o pretenție împotriva cuiva, ci se solicită numai ca instanța să constate existența unui drept subiectiv civil al reclamantului împotriva pârâtului sau, după caz, inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa. Or, existența sau inexistența unui drept ar putea, în principiu, să fie constatat oricând.”. În consecință, se va reține faptul că, cererea promovată de reclamantă are natura juridică a unei acțiuni în arătarea existenței unui drept, respectiv a drepturilor corelative desfășurării acțiunii.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamanta consideră că excepția prescripției dreptului material la acțiune în raport de data introducerii acțiunii nu este întemeiată, având în vedere că termenul de prescripție curge de la data primirii răspunsului la cererea formulată de către reclamantă, către pârâta SC SA, în speță, 27.07.2012.

Solicită că, în ipoteza în care, ICCJ apreciază că sunt aplicabile prevederile dispozițiilor art.268 alin.2 Codul muncii, solicită să se stabilească momentul de la care începe să curgă termenul de 3 ani în care poate fi promovată o astfel de acțiune, respectiv dacă termenul începe să curgă de la data predării carnetului de muncă sau de la momentul refuzului unității angajatoare de a face încadrarea în grupa de muncă solicitată.

2. Nu există punct de vedere al pârâtei cu privire la dezlegarea problemei de drept în speță.

IV. Punctul de vedere motivat al judecată investit cu soluționarea apelului de față.

Acțiunea în constatare, este acea acțiune în justiție prin care reclamantul solicită instanței doar să constate existența unui drept subiectiv al său față de pârât ori, după caz, inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa.

Acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă în raport de dispozițiile Ord. 50/1990 sunt supuse imprescriptibilității în temeiul dispozițiilor art. 35 NCPC, , art. 2502 NCC, art. 111 CPC.

Argumente:

Noul Cod civil prevede în mod expres, în art.2502 alin.(2) pct.2, imprescriptibilitatea acțiunii în constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Noul Cod de procedură civilă reglementează această acțiune în art.35, care preia întocmai art.111 din codul anterior, cu singura diferență că teza a II-a a articolului a fost completată cu sintagma „pe orice altă cale prevăzută de lege”.

Astfel, potrivit art.35 Noul Cod Procedură civilă, cu titlul marginal *Constatarea existenței sau inexistenței unui drept* : „Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege”.

Prin urmare, Noul Cod Civil reglementează atât situațiile de imprescriptibilitate a dreptului la acțiune cât și cazurile în care se instituie termene speciale de prescripție sau cazuri speciale în care intervine prescripția.

Art. 2502 NCC stabilește caracterul de excepție al imprescriptibilității dreptului la acțiune și reglementează în mod expres cazurile concrete de imprescriptibilitate în materii în care protecția socială este necesară. Potrivit alin 2 același text de lege, dreptul la acțiune este imprescriptibil în cazurile prevăzute de lege, precum și ori de câte ori, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp. Sunt considerate ca având caracter imprescriptibil o serie de acțiuni în justiție între care și acțiunea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Acțiunea de față este o acțiune în constatare care are ca scop constatarea judecătorească a existenței dreptului subiectiv al reclamantei față de pârâtă, reclamanta neurmărind un drept patrimonial sau obligarea pârâtei la executarea unei prestații, ci solicită ca instanța să constate existența unui drept stabilit prin Ordinul nr. 50/1990, respectiv grupa de muncă, iar Ordinul 50/1990 și actele normative ce-l succed și îl completează nu prevăd nici un termen în care trebuie stabilite grupele de muncă de către patronate și sindicate.

În practică au existat soluții, izolate, prin care s-a respins acțiunea ca prematur introdusă, cu motivarea că titularul acțiunii din moment ce la data promovării acesteia avea calitatea de angajat, iar nu cea de pensionar, acțiunea era prematur introdusă, deși, evident era vorba de interesul reclamantului care deși legitim, nu era actual. Or, analiza excepției prescripției fără a avea în vedere și interesul titularului demersului juridic, respectiv dacă este legitim și actual și dacă în cadrul prescripției extinctive, pusă în discuție, calculată de la data la care angajatorul ar fi trebuit să facă mențiunile cuvenite în carnetul de muncă sau angajatul a luat la cunoștință de lipsa mențiunilor privind grupa de muncă, raportat la interesul său dacă era legitim și actual la momentul respectiv. Apreciem că în lipsa unei astfel de analize soluția pronunțată, prin admiterea excepției dreptului material la acțiune este greșită.

Modul de formulare a acțiunii în sensul constatării că activitatea desfășurată de salariat se încadrează în grupa I de muncă, nu a vizat constatarea unei situații de fapt legate de locul de muncă și activitatea efectiv desfășurată, așa cum au interpretat unele instanțe, fiind de esența acțiunii promovate constatarea de către instanță a dreptului titularului cererii de a fi încadrat într-una din grupele de muncă stabilite de Ordinul nr. 50/1990 ceea ce face ca acțiunea să fie imprescriptibilă, neavând relevanță că titularul cererii este angajat, pensionar sau fără un loc de muncă la momentul promovării acțiunii.

Așadar, acțiunea dedusă judecății a vizat constatarea unui drept conform art.111 Cod procedură civilă, aceasta fiind imprescriptibilă și nu doar a unor împrejurări de fapt legate de locul de muncă și condițiile activității desfășurate în concret, care impun reținerea și încadrarea în altă grupă de muncă decât cea stabilită de angajator și înscrisă sau nu, în carnetul de muncă, conform prevederilor Ordinului nr.50/1990.

Natura juridică a acțiunii se impune a fi stabilită de către prima instanță cu prioritate deoarece de aceasta depinde corecta dezlegare a excepției invocate din oficiu întrucât potrivit dispozițiilor art.1 din Decretul nr.167/1958 dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, iar prescripțiile începute anterior datei de 1 octombrie 2011 și neîmplinite până la această dată sunt supuse prevederilor Decretului nr. 167/1958 și deci pot fi invocate și de instanță din oficiu, în timp ce prescripțiile ce încep să curgă după intrarea în vigoare a noului Cod civil, deci după data de 1 octombrie 2011, sunt supuse prevederilor privitoare la prescripție cuprinse în acest cod, în prezent, prescripția extinctivă fiind o instituție juridică de ordine privată, iar nu de ordine publică, organul de jurisdicție competent nemaiputând invoca sau aplica prescripția din oficiu, nici măcar atunci când invocarea prescripției ar fi în interesul Statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii raportat la dispozițiile Ordinului 50/1990, art.2502 N.C.C., art.35 NCPC și dispozițiile în materia care reglementează non-discriminarea.

Dispune înaintarea prezentei încheieri.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art.550 alin 2 Cod Procedură Civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de la 08 Octombrie 2015.

Președinte,
IV

Judecător,
FD

Grefier,
ND

Red.jud.I.Vîlculescu
05.11.11.2015
d.A.S.

**PENTRU
CONFORMITATE**

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 25 Noiembrie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE IV

Judecător FD

Grefier ND

X.X.X.X

Pe rol soluționarea din oficiu a cererii de îndreptare eroare materială strecurată în dispozitivul încheierii din data de 08 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția I Civilă, în dosarul nr.13307/63/2014, sesizată de instanță.

La apelul nominal au lipsit părțile, întrucât în conformitate cu prevederile 442 alin.2 nu s-a considerat necesară citarea acestora.

Procedura legal îndeplinită, fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care s-a trecut la soluționare

CURTEA

Asupra îndreptării erorii materiale de față.

Din oficiu, instanța a sesizat eroarea materială strecurată în dispozitivul încheierii din data de 08 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția I Civilă, în dosarul nr.13307/63/2014, în sensul că, din greșeală, s-a trecut „prevederilor art.550 alin.2 Cod Procedură Civilă” în loc de „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă

Potrivit art. 442 alin.1 Cod procedură civilă, erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale din hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu sau la cerere.

Fiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 442 alin.1 Cod procedură civilă, Curtea va dispune îndreptarea acestei erori, în sensul că se va trece „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă”.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurată în dispozitivul Încheierii din data de 08 oct.2015, în sensul că se va trece „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă” cum este corect în loc de „prevederilor art.550 alin.2 Cod Procedură Civilă, cum greșit s-a trecut.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 25 Noiembrie 2015

Președinte,
I.V.

Judecător,
F. D.

Grefier,
N.D.

